

никой не споменува за това ни думица, че азъ съмъ виноватъ за туй нѣщо — защото тия хора сж тѣй добри, а на менъ ми бѣ тѣй тежко всичкото врѣме. Вчера бѣше самата Госпожа тукъ и ме посѣти. И щомъ ме погледна, продума: „Бѣдниятъ Ио!“ рече, „а ние мислѣхме че не ще те видимъ пакъ!“ И седна тогава съ тиха усмивка до мене — и нито единъ погледъ нито една дума върху онова, за което съмъ виноватъ, нито една дума! Туй не можахъ да прѣнеса и трѣбваше да се обърна къмъ стѣната, Богъ да знае, трѣбваше да се обърна, Господинъ Сангсби. Тогазъ — тогазъ дойде Господинъ Воудкуртъ и ми даде нѣщо, което пакъ ме успокои — тѣй прави той постоянно, день и нощъ. И щомъ се наведе надъ мене и тѣй храбро ми шепне — тогазъ, Господинъ Сангсби, забѣлѣзахъ азъ, какъ се лѣхха сълзи по лицето му, — забѣлѣзахъ го туй добръ, Господинъ Сангсби!“

Малкиятъ меко сърдеченъ Господинъ слага нова сребърна монета на масата. Само повторението на това най-непогрѣшимо между всички други срѣдства можеше нѣкакъ да облекчи това, което той чувствуваше въ тая минута.

„Знаете ли, Господинъ Сангсби, какво мислѣхъ ей-сега?“ продължава Ио.

„Азъ мислѣхъ, че вие може би бихте могли да напишете едно нѣщо съ голѣми букви. Можете ли туй?“

„Мисля, че ще мога туй, Ио“, отвърна Господинъ Сангсби, който бѣ продавачъ на хартии за рисуване и писане.

„Съвсѣмъ необикновено — може би туку речи съвсѣмъ изключително голѣмо и отчеливо написано?“ — разпитва ревностно болниятъ Ио.

„Разбига се, бѣдний ми приятелю“.

Ио се смѣеше само отъ голѣма радость.

„А какво азъ мислѣхъ, Господинъ Сангсби, — азъ мислѣхъ, че щомъ отида толкозъ на далече, колкото бихъ могълъ, тѣй далече, щото вече нататѣкъ нѣма на кждѣ — може би ще бждете тогава тѣй любезни да напишете — страшно голѣмо, щото всѣки да го види непрѣменно, да напишете, че наистина отъ сърдце страда за дѣто бѣхъ виновенъ въ това — и че не бихъ го сторилъ. И че сжщо ако азъ и

да не знаехъ нищо отъ това, то знаехъ само едно, че Господинъ Воудкуртъ за туй плака веднѣжъ и за туй е той тѣй скръбенъ винаги — и азъ съ всичката си душа се надѣвамъ, той ще надвие надъ себе си и ще ме опрости. Ако бжде написано тѣй голѣмо, да е ясно за чете, тогазъ, може би, той ще стори това“.

„Туй ще стане, добрий мой Ио. Съ много голѣми букви“.

Ио пакъ се смѣе жалко. „Благодаря ви твърдѣ много, Господинъ Сангсби, вие сте твърдѣ добъръ, Господинъ Сангсби — и сега се усѣщамъ още по-добръ отъ по-рано“.

Мекосърдечниятъ, малкъ Г-нъ Сангсби слага съ едно покашливане, което отдавна чакаше въ гърлото му, четвърта сребърна монета и почва силно да усѣща, че е врѣме вече да бжде навънъ. Ала не по-малко чувствуваше той, че скоро той и Ио нѣма да се видятъ вече въ тоя жалкъ свѣтъ.

Ио задрѣма или пѣкъ падна въ безсѣзnanие, но сетнѣ изведнѣжъ избухна уплашенъ. Ала Господинъ Воудкуртъ е до него.

„Е, Ио? Какво имашъ? Само недѣй се плаши!“

„Азъ мислѣхъ“, казва Ио, гледайки уплашенъ наоколо, „че съмъ пакъ въ моята стара улица. Освѣгъ васъ другиго нѣма ли тукъ, Господинъ Воудкуртъ?“

„Никого“.

„А азъ не искамъ да се върна пакъ въ моята стара улица. Никога вече, Господине?“

„Не“.

Ио склопва очи и шѣпне: „Хиляда благодарности!“

Нѣколко минути Господинъ Воудкуртъ го наблюдава добръ, слѣдъ туй доближава устата си до неговото ухо и го попита съ задавенъ гласъ: „Ио, училъ ли си нѣкога нѣкоя молитва?“

„Никога нищо не съмъ училъ, Господине“.

„Нито даже нѣкоя кратка молитва?“

„Не, Господинъ Воудкуртъ. Нищо, съвсѣмъ нищо!“

Отново потѣва Ио въ дрѣмка и отново уплашено подскача въ леглото.

„Стой въ леглото, Ио!“ уговаря го Господинъ Воудкуртъ, успокоявайки го благо чрѣзъ